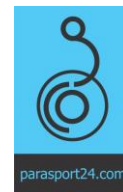

PARTNERI PROJEKTU:

NIKDY SA NEVZDÁVAJTE

Desiate, predvianočné vydanie newsletteru by sme radi venovali Vaším príbehom. Sú to práve Vaše životné osudy, ktoré i napriek svojej nepriazni dodávajú okoliu silu a nádej. Nevzdať sa a kráčať so vztýčenou hlavou vpred. To je posolstvo, ktoré v sebe nesiete.

Medzi hlavné ciele projektu ŠKODA Handy ZŤP patrí integrácia hendikepovaných do bežného života. Snažíme sa spolu s partnermi do projektu zapojenými, aby cesta predovšetkým v dopravnej mobilite hendikepovaných bola pre Vás čo najľahšia a vzhľadom na Vaše individuálne potreby na čo najvyššej profesionálnej úrovni.

V každom ŠKODA Handy ZŤP centre sú Vám k dispozícii zamestnanci, ktorí Vám poradia pri kúpe nového vozidla, s prípadnou jeho úpravou zohľadňujúcou potreby podľa druhu a rozsahu hendikepu a radi Vám vyjdú v ústrety i v servisnej starostlivosti o Vaše vozidlo. Centrá disponujú i trenažérom simulujúcim ručné riadenie vozidla, na ktorom si môžete priamo vyskúšať, ktorý systém úpravy by Vám najviac vyhovoval.

Poradíme Vám tiež v oblasti legislatívy. Na centrá sa môžete obrátiť aj s požiadavkou poradenstva v oblasti kompenzačných príspevkov na kúpu či úpravu vozidla.

Rastúci počet ŠKODA Handy ZŤP centier na Slovensku je dôkazom toho, že trend profesionálneho prístupu k Vám sa snažíme udržiavať v stále dobrej kondícii. Pevne veríme, že naša spoločná snaha pomoci tým, ktorí to najviac potrebujú, a snaha o integráciu prinesie svoje ovocie v podobe šťastných a spokojných ľudí, ktorým sa nám pre nich podarilo zabezpečiť lepší život.

Miroslav Kardoš – predajca vozidiel na invalidnom vozíčku

Miroslav Kardoš má 29 rokov. Absolvoval stredoškolské štúdium s maturitou na Obchodnej akadémii a momentálne pracuje ako predajca nových vozidiel ŠKODA v Todos Ružomberok s.r.o, kde sa tiež aktívne zapája do činností sesterskej spoločnosti – ŠKODA Handy ZŤP centra Todos Bratislava s.r.o.. Miro trpí améliou dolných končatín, no i napriek svojmu hendikepu má množstvo zaujímavých záľub - formula 1, sledge hockey, ktorý aktívne aj hrá, programovanie.

Svoj hendikep spomína medzi riadkami, pretože takto k nemu aj pristupuje. „Nie je to nič, za čo stojí debatovať.“ Okrem týchto hobby sa ako správny predajca vozidiel zaujíma i o všetko, čo sa áut týka.

„Vodičák som robil popri strednej škole v Bratislave keď som mal 16 rokov. Vozidlo som si dal prerobiť hlavne z dôvodu osobnej mobility a športovým aktivitám. Keď som mal 17 rokov a hrával som aktívne tenis, bola nutnosť sa individuálne dostať na tréningy, alebo na turnaje doma či v zahraničí. Od prvého vozidla až po to terajšie používam stále ten istý typ ručného ovládania - elektronický krúžok na volante na pridávanie plynu a páková brzda vedľa volantu na pravej strane.“

Miro si svoje rozhodnutie pochvaľuje: "Byť mobilný a mať auto v 17 - tich rokoch bola tiež obrovská výhoda pre balenie báb samozrejme. Mobilita mobilita a ešte raz mobilita tú zo všetkého milujem asi najviac." Vidno, že Miro nestráca nikdy úsmev na tvári, no na záver jedna múdrosť od Mira, ktorou sa riadi: „Dochvilnosť je výsada kráľov... aj vďaka upravenému vozidlu sa viem tohto kréda držať.“

Matthiaskova nádej

Náš príbeh sa začal písať pred piatimi rokmi. Dňa 5.8. 2008 sa narodil môj vysnívaný synček Matthiasko, prišiel na svet predčasne v 36 týždni tehotenstva, celkom nečakane. Pôrod prebiehal bez problémov, Matthiasko vyzeral úplne zdravo ako ostatné detičky. Bol krásny, malý blondiačik. Zlom nastal, keď nás prepúšťali z pôrodnice. Pani doktorka mi povedala, že Matthiasko ma rozšírenú ľavú mozgovú komoru. V tú chvíľu som nevedela, čo všetko nás čaká.

Tisíce otázok a nikto mi nevedel odpovedať či a v akej miere bude postihnutý.

Nasledovali vyšetrenia u neurológa, sono mozgu každý mesiac, sledoval sa ďalší vývin. Ako dvojmesačný sa pri kontrole na neurológii pani doktorke nepozdával, tak ho poslala na rehabilitácie a tým sa začalo naše každodenné cvičenie. Zo začiatku sme cvičili Vojtovou metódou, avšak nie dlho, nakoľko ju veľmi zle znášal. V 10 mesiacoch, keď sa Matthi pokúšal dávať na kolienka, si nešťastne buchol hlavičku, a pri RTG mu zistili 2 defekty Kalvy (dve dieročky na lebke).

Vôbec som netušila čo to je a či to môže ohroziť nejako jeho život. Nasledoval ďalší kolotoč vyšetrení, metabolické vyšetrenie CT a MRI mozgu. Bolo to veľmi náročné obdobie. Ako Matthiasko rástol a moje sily ubúdali, hľadala som ďalšie možnosti rehabilitácií. Začali sme cvičiť v CharisofAlatyr s.r.o., kde chodíme už 2 rok. Matthiasko za túto dobu urobil neuveriteľné pokroky. Keď spravil prvý krok vo svojom živote, bolo to niečo neuveriteľné. Môj drobček spravil svoj prvý veľký krok v 3 a pol rokoch. I keď hneď spadol na zadoček, bol to neopísateľný pocit. Každá rehabilitácia nás posúva vždy dopredu či po fyzickej, alebo psychickej stránke. Sú to maličkosti, ale pre nás znamenajú veľmi veľa. V roku 2012 začal Matthiaska učiť na rehabilitáciách Viktor Fogel chodiť pomocou barličiek.

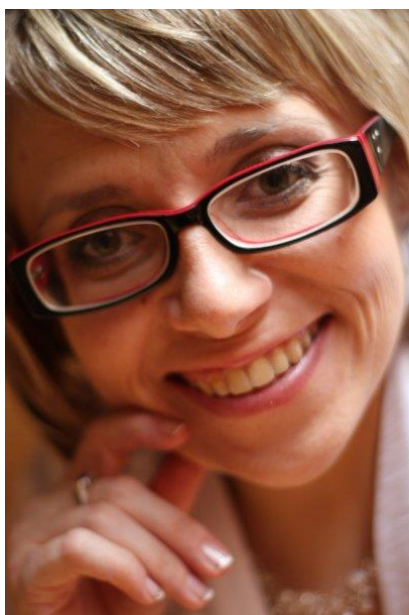
Bolo to veľmi náročné, zo začiatku mu to moc nešlo, nevedel pochopiť, že keď ide ľavá nožička musí dať pravú barličku dopredu a naopak.

Drobec je veľký bojovník a netrvalo dlho a nabral odvalu aj na samostatnú chôdzu s barlami. Je to pre neho zábava a hlavne spôsob ako sa môže viac hrať s kamarátmi. Nevydrží s nimi chodiť dlho, je veľmi unavený a tak na dlhšie trasy používame invalidný vozík. V roku 2013 musel podstúpiť operáciu metódou Ulzibat, lebo sa mu veľmi skracovali šľachy na nožičkách. Po operácii sme sa nevedeli na malého vynadávať, nôžky boli zrazu voľnejšie ako predtým. Ale aj tak je veľmi potrebná rehabilitácia, nácvik chôdze aby sa nezačali opäť skracovať šľachy.

Tento rok by sme chceli začať s nejakým športom ale na Slovensku nie je veľký výber pre hendikepované deti. A taktiež je veľmi finančne náročné platenie všetkých rehabilitácií. Preto som minulý rok založila Občianske združenie „Matthiaskova nádej“, prostredníctvom ktorého budeme môcť zbierať 2% daní. Budeme radi, ak sa nájdu ľudia, ktorí nám prispedia a Matthiaskovi tak pomôžu sa naďalej rozvíjať.

Auto, moje nohy...

Ľubica je mladá temperamentná 39 ročná žena z malebnej dedinky Šambrón od Starej Ľubovne. Povoláním je špeciálnym pedagógom na spojenej škole v Košiciach, z celého srdca miluje svoju rodinu, manžela a syna Filipka, priateľov a vo svojom srdci má hlbokú vieru k Bohu. Keď vojde do miestnosti, počuť jej energický hlas, ale najprv sa musíte dobre porozhliadnuť, odkiaľ ten hlas prichádza. Ľubica Fečková je totiž nízkeho vzrastu 102 cm. Napriek svojej výške si vie získať rešpekt a úctu k jej profesionalite v rámci prístupu k ľuďom, a vo svojej práci.

Človek s hendikepom najlepšie rozumie, čo preň znamená kompenzačná pomôcka, ktorá mu pomôže prekonávať bariéry, prekážky a viesť do maximálne možnej miery plnohodnotný život. Pani Ľubica nám porozprávala o tej svojej kompenzačnej pomôcke, ktorou je samotné auto.

„Mojim obmedzením je telesná výška, ťažko sa mi nastupuje a vystupuje z autobusov, nevidím na informačnú tabuľku odchodov autobusov. Ťažko sa mi stojí počas celej cesty v preplnenom autobuse, kde som zvykla byť stlačená a tým dezorientovaná, kde sa práve nachádzame a kedy potrebujem vystúpiť. Mám problém prejsť väčšie vzdialenosti.

Po vysokej škole som začala pracovať v Košiciach. Cestou do zamestnania som bola nútená prestupovať, čo mi robilo značné problémy. Bola to veľmi unavujúca cesta, po práci som bola unavená a neschopná už nič iné robiť. Keď som chcela plnohodnotne fungovať v práci, žiť spoločensky ako každý iný človek a navštevovať aj svoju rodinu vzdialenú 100 km, bola som nútená začať sa učiť šoférovať. Bola to pre mňa náročná fuška, keďže som k tomu nemala vôbec vzťah. Kvôli nízkemu vzrastu mám auto upravené tak, že všetky úkony pri jazde vykonávam rukami –ručné ovládanie. Veľkým problémom bolo nájsť v Košiciach vhodnú autoškolu. Osobne som navštívila niekoľko autoškôl, kde ma odbili s poznámkou, že nemám dostatok centimetrov na to, aby som mohla šoférovať.

Po páde komunizmu, kde sa vodičské kurzy robili hromadne v ústavoch, kde boli ľudia s akýmkoľvek telesným obmedzením umiestnení, sa tieto auta zlikvidovali. Dôvod? Neboli vraj dostatočne využité. Nakoniec po veľkom sklamaní a únave sa mi podarilo zázrakom získať kontakt na pána, ktorý v onom režime učil jazdiť tých, ktorí boli „iní“. Podmienkou bolo, že musím využívať na zácvik svoje upravené vozidlo. A tak som sa učila jazdiť na svojom vlastnom autíčku, s ktorým sa musel najprv lektor oboznámiť.

Stretla som sa ešte s mnohými problémami, na ktoré chcem zabudnúť a chcem sa každý deň tešiť z toho, že môžem chodiť všade tam, kde potrebujem mojim vlastným autom, že vďaka tomu, že viem jazdiť môžem byť nezávislá na iných a žiť plnohodnotný život.

Jazdím na aute dennodenne už 14 rokov a neviem si predstaviť život bez neho. Bez auta by bol môj každodenný život veľmi limitovaný a hlavne náročný. Bez neho by som tri štvrtinu

každodenných vzniknutých situácii nemohla vyriešiť. Som každým rokom staršia a slabšia a potrebujem vynaložiť stále viac energie na bežne úkony cez deň. Auto mi pomáha premiestňovať sa z práce domov, na školenia, do mesta, na nákupy a zjednodušuje mi život po všetkých stránkach. Bez auta si už neviem život ani predstaviť – sú to moje nohy."

Na záver dodáva, že sa oplatí bojovať a prekonávať problémy, s ktorými sa denne stretáme, raz sa isto dostaví výsledok. „Musím však povedať, že bez Božej pomoci a dobrých a ústretových ľudí, by sa mi nepodarilo vybojovať to, čo nevyhnutne k „normálnemu,“ a plnohodnotnému životu potrebujem.“

Auto mi dáva slobodu

Ľubica Kivaderová, má 31 rokov, pochádza z Prešova a je to veselá mladá žena, ktorá akoby nepoznala svoje hranice. O svojom hendikepe nerada hovorí, pretože keď je raz niečo dané,

netreba okolo toho špekulovať. Napredovať a snažiť sa dosiahnuť to maximum, ktoré je v nás a čo nám život dožičí. „Poviem len toľko, že som na invalidnom vozíku a pravú hornú končatinu mám po lakeť.“

Prvé dva ročníky som navštevovala na Základnej škole pre telesne postihnuté deti od 1989 – 1991 v Košiciach. Potom som prestúpila na Integrovanú základnú školu Prostejovská v Prešove. Na tej istej škole som pokračovala aj v stredoškolskom štúdiu Obchodná akadémia do roku 2001. Je to dar, môcť chodiť do školy v mieste bydliska a byť so svojou

rodinou každý deň, byť medzi zdravými spolužiakmi, a riešiť bežné problémy za pochodu života je pocit, ktorý vás plnohodnotne začlení do spoločnosti. Bola to aj istá príprava na vysokoškolské štúdium, ktoré som absolvovala v rokoch 2001 - 2006, odborom Sociálna práca na Filozofickej fakulte Prešovskej univerzity v Prešove. Prvý rok bol náročný pre zdolávanie bariér, ale ak už je raz na štúdiách človek s hendikepom, začnú sa diať veci, ako je prispôbovanie interiérov. Je škoda, že sa veci začnú hýbať, až keď je k tomu okolie prinútené okolnosťami, ale nakoniec sa to podarilo a ja som opäť mohla samostatne navštevovať dané štúdium.

V súčasnosti pracujem ako personálna manažérka v strojárskom podniku v Prešove už osem rokov. Zdokonaľujem sa v angličtine, ktorá je potrebná k práci. Vo voľnom čase rada cestujem, stretávam sa s priateľmi a hrám stolný tenis, ale ten len skutočne rekreačne a veľmi zľahka.

Cítila som, že je potrebné posunúť sa ďalej, spraviť opäť niečo pre svoju samostatnosť. A myslieť aj na budúcnosť. Mať vodičský preukaz a vlastné auto bolo mojim snom odjakživa. Keďže všetky úpravy auta na ručné ovládanie boli určené pre ľudí, ktorí majú obe ruky, nebolo pre mňa ľahké si tento sen splniť.

Pri hľadaní takej úpravy auta, aby som ho mohla šoférovať s jednou rukou, som sa stretávala s negatívnym postojom firiem, ktoré upravujú autá. Nikto si nevedel predstaviť, ako by som mohla šoférovať auto, keď mám iba jednu a "pol" ruky. Avšak dá sa aj to. Urobila som si vodičský kurz a dnes šoférujem upravené vozidlo presne tak ako potrebujem.

Sen bol teda naplnený, auto prerobené na moju mieru a v neposlednom rade, je tu ešte jedna maličkosť. Robot na vykladanie vozíka. Robot je umiestnený v kufri auta a vďaka nemu si viem maximálne samostatne vozík naložiť a vyložiť.

Mať auto a „vodičák“ pre môj život znamená veľmi veľa, keďže som získala neskutočnú slobodu. Už si život bez auta ani neviem predstaviť. Za volantom som pokojná a bez stresov. A na záver len toľko „všetko sa dá, keď sa chce“.

Alexandra Hollá: Boh mi dal tých najlepších rodičov

„Volám sa Alexandra a som i nie som Košičanka. Pochádzam z malej, rozprávково krásnej dedinky na severe Stredného Slovenska, z Fačkova. Je to kraj, ktorý je charakteristický najmä krásnou prírodou. A čo robím tu? Pracujem, žijem a mám tu veľa dobrých priateľov.“

Narodila sa v roku 1981 v Žiline a ako hovorí, Boh jej dal tých najlepších, starostlivých a láskavých rodičov, ktorí to s ňou určite nemali ľahké, pretože sa narodila so zdravotným postihnutím – s detskou mozgovou obrnou. *„Moji rodičia predtým nevedeli, že sa narodím s postihnutím. Narodila som sa predčasne v siedmom mesiaci. Mama mala ťažkosti počas tehotenstva, neviem presne. Na to, že mám zdravotné postihnutie sa prišlo až neskôr, keď som telesne nenapredovala tak, ako iné zdravé deti v tomto období. Sedieť som začala neskôr, chodiť som mohla len, keď ma niekto držal za ruku. Samostatne som začala chodiť až keď som mala asi štyri roky.“*

Alexandrini rodičia boli a sú podľa jej slov veľmi starostliví. Nepoddali sa nepriaznivému osudu, ale pomáhali dcére začleniť sa do života.

Prvú aj druhú operáciu podstúpila na ortopédii v Žiline, *„Moje postihnutie sa však nedá liečiť, je to stav nemenný a trvalý. Neznamená to však, že sa teraz úplne opustím a nebudem cvičiť. Práve naopak, myslím si, že každý z nás robí čosi pre to, aby sa dobre cítil, prípadne športuje. Ja cvičím. V posilňovni absolvujem rehabilitačné cvičenia a cvičenia na fit lopte. Občas si zacvičím aj doma, ak práve nestihnem prísť načas na cvičenie.“*

Alexandra má o rok mladšieho brata Timoteja, ktorý je zdravý. Na detstvo má napriek všetkému veľmi krásne aj veselé spomienky. *„Do materskej školy som chodila u nás v dedine spolu s ďalšími tridsiatimi zdravými deťmi, podobne tomu bolo aj počas prvého stupňa základnej školy. Vždy som mala veľmi dobré a láskavé pani učiteľky, ktoré sa mi aj napriek tomu, že nás v triede bolo veľa žiakov vždy venovali. V tom čase nebolo bežné, aby žiaci s postihnutím navštevovali bežnú základnú školu, nikto nehovoril o integrácii... Ja som však dostala veľký dar a možnosť žiť a navštevovať školu so zdravými deťmi.“*

Po skončení ZŠ si podala prihlášku na Obchodnú akadémiu pre telesne postihnutých na Opatovskej v Košiciach. A takto sa z nej stala Košičanka. *„Písal sa september 1996, keď som prišla študovať do Košíc. Mala som pätnásť rokov, z dediny som prišla do mesta, bola som ďaleko od rodiny, v neznámom prostredí.“*

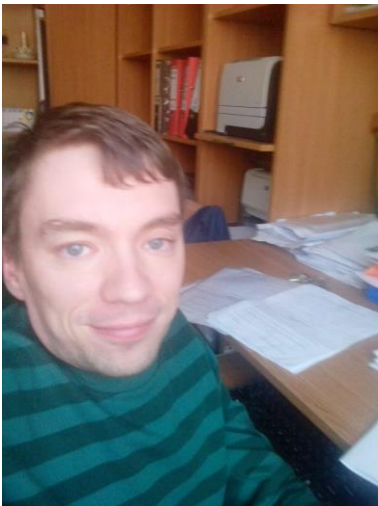
A uvedomovala som si, že idem do školy, kde sú mladí ľudia s postihnutím tak, ako ja." Pomerne rýchlo si zvykla na študentský život na internáte i na školu, ktorá ju veľmi bavila. „Keď som prišla do internátu a do školy, bola som prekvapená, aké môžu byť rôzne postihnutia. Podobne tomu bolo aj v triede. Zoznámili sme sa, jeden druhého sme si 'okukali' prípadne sme sa navzájom porozprávali o našich postihnutiach."

V roku 2000 zložila skúšku dospelosti. Po nej začala študovať dvojročné pomaturitné kvalifikačné štúdium sociálnej práce. „Počas štúdia sme navštevovali rôzne školy a zariadenia pre deti s postihnutím, ale aj dospelých a seniorov a ja som si uvedomila, že toto je oblasť, ktorej by som sa chcela venovať aj profesionálne, teda pracovať s ľuďmi."

V roku 2003 som začala pracovať v škole z ktorej som vyšla, ako asistentka učiteľa. O niečo neskôr ma prijali na externé štúdium učiteľstva náboženskej výchovy a náuky o spoločnosti na Katolíckej Univerzite v Ružomberku s pobočkou na Teologickej Fakulte tu v Košiciach." Neskôr to bola špeciálna pedagogika pre vychovávateľov so zameraním na etopédiu, na Komenského univerzite v Bratislave.

V škole pracuje takmer 12 rokov, v tomto období ako pedagóg na spojenej škole pre žiakov s telesným postihnutím a venuje sa deťom, ktoré potrebujú individuálny prístup. „Vo voľnom čase sa tiež venujem dobrovoľníckym aktivitám. A v súčasnosti mám dokopy 7 krstných a birmovných detí, na ktorých vidím, ako rastú, dozrievajú a stávajú sa z nich dospelí ľudia."

Za auto a vodičský preukaz som nesmierne vdáčný

Poznáte výraz „Nomen Omen“? Je to vlastne meno vyjadrujúce nejakú typickú vlastnosť alebo skutočnosť, ktorá sa týka nositeľa daného mena, resp. ide o príznačné pomenovanie. Blažej nie nadarmo nosí priezvisko Veselovský. Tento 32 ročný chalan je dôkazom toho, ako sa dá cez úskalía života preniesť a pritom si ho vychutnávať.

Narodil sa v dedinke Spišské Hanušovce v oblasti Pieniny a pochádza z piatich bratov. Základnú školu vychodil v rodisku a za strednou školou vycestoval do Košíc na Obchodnú akadémiu pre telesne postihnutých. Hneď po škole sa mu podarilo zamestnať ako účtovník na miestnej základnej škole. „Je to tvrdý kraj, ale o to krásny a preto som veľmi rád, že sa mi podarilo nájsť prácu priamo doma."

Fyzickú bolesť ako súčasť života si vie predstaviť málokto. Je to niečo, čo dokáže človeka paralyzovať asi od každej činnosti všedného

dňa. Blažejova diagnóza je zhrnutá na päť riadkov latinských slov. Nízky vzrast, skolióza chrbtice, deformácia hrudníka, problémy s krčnou chrbticou, resp. kĺbov nie len na nohách ale i rukách. Chôdza je náročná, bolesti viac či menej intenzívnejšie. Diagnóza má tendenciu k zhoršovaniu. „Mám dve možnosti, buď budem nad tým premýšľať, ale to mi veľmi nepomôže a nie som ten typ. Alebo si vezmem zo všetkého len to dobré. Mám predsa prácu, veľkú rodinu, s bratmi stále niečo vymýšľame a dobrých priateľov. Nieкто nemá ani to." Týmto hendikepom trpí aj najstarší brat Bystrík. „Mama, ako učiteľka v materskej škôlke sa s tým dokázala popasovať skrátka ako pedagóg, profesionálne, ale aj ako silná žena. Navyše sme piati bratia, takže si viete predstaviť, že nad tým nebolo ani času premýšľať."

Motorizmus a motoršport je záľubou všetkých bratov. To by ani tak nevydalo, ale títo bratia ním priam žijú a miestami hovoria o posadnutosti. Blažej ďalej rozpráva ako to u nich bolo s vodičákom a už spomínanou záľubou.

„Už zhruba od dvanástich rokov som túžil po tom, aby som mal vodičák, keďže ma bavia autá

a nakoniec sa mi to s Božou pomocou aj podarilo. Vodičák prebiehal spočiatku s veľkým strachom a navyše som pred prvou jazdou nemal ani trenažér, neskúšal som vôbec jazdu „načierno“. Divil som sa, že mala autoškola tú odvahu robiť s takým „prckom“ hneď ostré jazdy v meste. Keďže som jazdy robil v Košiciach tak to bol „krst ohňom“ ako sa patrí, ale pomaličky postupne to šlo. Mám záhlavky na sedadle, pretože som nízkej postavy, auto prerobené nemám. Jediné čo ma napadá, že by som nezvládal jazdu s autom, ktoré nemá posilňovač riadenia, ale v dnešnej dobe je to už v automobiloch štandard. Po úspešnom absolvovaní skúšok som mal radosť asi ako zo zvládnutej maturity a veľmi to pre mňa znamenalo a aj znamená.

S bratmi milujeme Slovenský šampionát v automobilových súťažiach. Bratom sa podarilo vycestovať za týmto športom aj do Poľska, či Maďarska. Popri tom nacvičujeme aj v miestnom ochotníckom divadle. Za vodičák a auto som nesmierne povďačný, pomáha či už pri každodennej ceste do práce, na školenia, rehabilitácie, do kostola, na rôzne kultúrne a športové podujatia. Ak by som bol závislý na tom, aby ma niekto vozil, bolo by to pre pomocníka veľmi náročné najmä časovo. Má to pre mňa hodnotu aj vtedy, ak ja môžem byť nápomocný ako vodič. Nemám nejaké krédo, ale snažím sa vychádzať s ľuďmi, pomáhať im, vypočúť ich, mať pozitívne myslenie, hoci nie vždy sa to dá a snažím sa žiť podľa kresťanských zásad. A keď je okolo mňa veselo, tak si poviem: „Veselovský, máš na to.“

SME TU PRE VÁS

Sídlo / Kancelária: Štefana Majera 3 | 841 06 Bratislava
+421 904 547 538 | avmobilita2@avmobilita.sk

Zástupca projektu: +421 904 400 252 | avmobilita1@avmobilita.sk

Newsletter priamo do Vašej e-mailovej schránky:

- ▶ <http://www.skoda-auto.sk/siet/handy-ztp/newsletter-reg>
- ▶ avmobilita1@avmobilita.sk

Web: www.avmobilita.sk

AV Mobilita, s.r.o.: Gestor projektu ŠKODA Handy ZŤP
Držiteľ Európskej ceny za podporu podnikania

ŠKODA Handy ZŤP & centrá na Slovensku:

Autoprofit, s.r.o.
Šaľská ulica 743/2
+421 903 759 530
www.autoprofit.sk
GALANTA

EUROMOTOR, spol. s r.o.
Čerešňová 8A
+421 904 700 381
www.euromotor.sk
BANSKÁ BYSTRICA

IMPA Bratislava, a.s.
Panónska 23
+800 102010
www.impa.sk
BRATISLAVA

IMPA Žilina, s.r.o.
Pri rieke 795/3
+421 903 538 224
www.impa.sk
ŽILINA

PO CAR, s.r.o.
Petrovianska 1
+421 903 615 941
www.pocar.sk
PREŠOV

Porsche Bratislava
Dolnozemska 7
+421 2 49 262 200
www.porscheinterauto.sk
BRATISLAVA

Todos Bratislava s.r.o.
M.Sch.Trnavského
+421 907 955 415
www.todos.sk
BRATISLAVA